

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Tadeusz Nowakowski
Sędziowie:	SSA Grażyna Matuszek SSA Dariusz Kłodnicki (spr.)
Protokolant:	Justyna Łupkowska

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z o.o. z siedzibą w W.**

przeciwko (...) **Spółce z o.o. z siedzibą we W.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 14 lutego 2012 r. sygn. akt X GC 430/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

W dniu 31.05.2011 r. (...) Spółka z o.o. w W. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, w oparciu o złożony wraz z pozwem weksel, żądając nakazania (...) Spółce z o.o. we W., aby zapłaciła na jej rzecz 207.286,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5.05.2011 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu powództwa wskazała, że na dochodzoną należność składa się kwota 200.907,35 zł, stanowiące przysługujące jej wynagrodzenie za sprzedane na rzecz pozwanej towary oraz kwota 6.379,18 zł, obejmująca skapitalizowane odsetki, za okres liczony od dnia wymagalności należności częściowych składających się na w/w kwotę do dnia wypełnienia weksla, wystawionego przez pozwaną tytułem zabezpieczenia roszczeń wynikających z ich współpracy handlowej.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy uwzględniając żądanie pozwu w dniu 10.06.2011 r. wydał nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, pod sygn. akt X GNC 346/11.

W wymaganym terminie strona pozwana wniosła przeciwko niemu zarzuty, wnosząc o jego uchylenie w całości, oddalenie powództwa i zasądzenia od strony powodowej na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

W ich uzasadnieniu podniosła, że weksel na który powołała się strona powodowa nie został prawidłowo wypełniony, bowiem nie zostały jej dostarczone materiały budowlane objęte specyfikacją faktur VAT o nr (...) – na łączną kwotę 38.487,46 zł, błędnie zaksięgowania dokonane przez nią wpłaty na poczet dokonanych przez nią zakupów – na łączną kwotę 52.013,91 zł, a ponadto z dokonała zwrotu towarów uprzednio dostarczonych jej przez powodową spółkę o łącznej wartości 107.453,26 zł.

W odpowiedzi strona powodowa cofnęła powództwo, co do kwoty 217,28 zł, wynikającej z korekty faktury (...), podtrzymując objęte nim żądania w pozostałym zakresie.

Wyrokiem z dnia 14.02.2012 r. wydanym pod sygn. akt X GC 430/11, Sąd Okręgowy we Wrocławiu, uchylił nakaz zapłaty wydany w niniejszej sprawie w całości (pkt I), zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 207.069,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi do dnia zapłaty; od kwoty 200.690,07 zł od dnia 5.05.2011 r. i od kwoty 6.379,18 zł od dnia 31.05.2011 r. (pkt II), umorzył postępowanie, co do kwoty 217,28 zł (pkt III), w dalszej części powództwo oddalił (pkt IV) i zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 9.809 zł tytułem kosztów postępowania, w tym 7.217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt V).

Podstawą jego wydania były następujące ustalenia.

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej strona powodowa sprzedała stronie pozwanej materiały budowlane na łączną kwotę 200.907,35 zł. Transakcja potwierdzona została poprzez wystawienie faktur VAT o numerach: (...) z dnia 16-11-10 termin płatności 31-12-10 na kwotę 358,45 zł; (...) z dnia 16-11-10 termin płatności 31-12-10 na kwotę 835,38 zł; (...) z dnia 17-11-10 termin płatności 03-01-11 na kwotę 19.975,90 zł; (...) z dnia 22-11-10 termin płatności 07-01-11 na kwotę 38.173,80 zł; (...) z dnia 29-11-10 termin płatności 13-01-11 na kwotę 477,39 zł; (...) z dnia 30-11-10 termin płatności 14-01-11 na kwotę 5.197,59 zł; (...) z dnia 30-11-10 termin płatności 14-01-11 na kwotę 6.735,72 zł; (...) z dnia 30-11-10 termin płatności 14-01-11 na kwotę 12.654,79 zł; (...) z dnia 02-12-10 termin płatności 17-01-11 na kwotę 534,92 zł; (...) z dnia 08-12-10 termin płatności 24-01-11 na kwotę 1.023,97 zł; (...) z dnia 08-12-10 termin płatności 24-01-11 na kwotę 893,80 zł; (...) z dnia 08-12-10 termin płatności 24-01-11 na kwotę 529,60 zł; (...) z dnia 08-12-10 termin płatności 24-01-11 na kwotę 148,38 zł; (...) z dnia 09-12-10 termin płatności 24-01-11 na kwotę 324,28 zł; (...) z dnia 09-12-10 termin płatności 24-01-11 na kwotę 84,33 zł; (...) z dnia 15-12-10 termin płatności 31-01-11 na kwotę 26,55 zł; (...) z dnia 16-12-10 termin płatności 31-01-11 na kwotę 62,46 zł; (...) z dnia 17-12-10 termin płatności 31-01-11 na kwotę 8.638,24 zł; (...) z dnia 17-12-10 termin płatności 31-01-11 na kwotę 883,29 zł; (...) z dnia 21-12-10 termin płatności 04-02-11 na kwotę 226,85 zł; (...) z dnia 21-12-10 termin płatności 04-02-11 na kwotę 584,98 zł; (...) z dnia 21-12-10 termin płatności 04-02-11 na kwotę 52,73 zł; (...) z dnia 21-12-10 termin płatności 04-02-11 na kwotę 18.479,51 zł; (...) z dnia 22-12-10 termin płatności 07-02-11 na kwotę 20.237,03 zł; (...) z dnia 22-12-10 termin płatności 07-02-11 na kwotę 252,12 zł; (...) z dnia 22-12-10 termin płatności 07-02-11 na kwotę 96,38 zł; (...) z dnia 22-12-10 termin płatności 07-02-11 na kwotę 40.080,51 zł; (...) z dnia 27-12-10 termin płatności 10-02-11 na kwotę 217,28 zł; (...) z dnia 27-12-10 termin płatności 10-02-11 na kwotę 105,33 zł; (...) z dnia 28-12-10 termin płatności 11-02-11 na kwotę 7.502,44 zł; (...) z dnia 28-12-10 termin płatności 11-02-11 na kwotę 1.568,62 zł; (...) z dnia 30-12-10 termin płatności 14-02-11 na kwotę 5.308,50 zł; (...) z dnia 02-02-11 termin płatności 07-02-11 na kwotę 1.626,10 zł. Wszystkie towary objęte wskazanymi fakturami zostały dostarczone na budowę i zostały wbudowane. Faktury VAT zostały zaksięgowane przez stronę pozwaną.

Strona pozwana złożyła weksel in blanco na rzecz strony powodowej w celu zabezpieczenia istniejących i przyszłych roszczeń strony powodowej z tytułu zawieranych pomiędzy nimi umów sprzedaży.

Pisemnym oświadczeniem z dnia 6.04.2011 r. strona pozwana uznała w całości należności ze wskazanych faktur VAT i zobowiązała się je uregulować do dnia 30.06.2011 r. **W** związku z niezapłaceniem przez pozwaną wymaganej kwoty wynikającej z niezapłaconych faktur VAT, strona powodowa w dniu 27.04.2011 r. wypełniła weksel na kwotę

207.503,81 zł, obejmującą należność główną w kwocie 200.907,35 zł i skapitalizowane na dzień 27-04-2011 r. odsetki w kwocie 6.596,46 zł i przedstawiła go **wraz** z deklaracją wekslową pozwanej do wykupu w terminie do dnia 4.05.2011 r.

W dniu 13.05.2011 r. strona powodowa dokonała korekty faktury (...) z dnia 27-12-10 na kwotę 217,28 zł.

Strona pozwana dokonywała zakupów od strony powodowej materiałów budowlanych innych niż te objęte wyżej wskazanymi fakturami VAT, które to materiały przeznaczone były na realizację inwestycji w Przedsiębiorstwie (...) Spółka z o.o. P.. Z tego tytułu strona powodowa wystawiła stronie pozwanej faktury VAT o nr (...) na łączną kwotę 52.013,91 zł, które zostały zapłacone przez stronę pozwaną. W poleceniach przelewu strona pozwana wskazała numery faktur, które płaci. Towar objęty wskazanymi fakturami VAT został wydany stronie pozwanej. Faktura VAT była wystawiana przez stronę powodową do 7 dni po dostawie, na podstawie potwierdzonego dokumentu wz.

W dniu 10.03.2011 r. strony zawarły umowę przechowania, na mocy której strona powodowa zobowiązała się do nieodpłatnego przechowania materiałów elektroinstalacyjnych oraz wod.-kan. przekazanych przez stronę pozwaną na podstawie protokołu przekazania. Zgodnie zapisem § 3 umowy strona powodowa nie może używać przyjętych towarów. Umowa została zawarta na czas określony od dnia 10.03.2011 r. do dnia 30.05.2011 r. Na podstawie protokołów przekazania strona powodowa odebrała na przechowanie część materiałów objętych spornymi fakturami VAT na łączną kwotę 107.453,26 zł. Strona powodowa przechowuje towary nieodpłatnie na prośbę strony pozwanej, która nie posiadała miejsca do ich przechowania. Przechowywany towar został wyprodukowany i dostarczony od dostawców strony powodowej pod wymiar na zamówienie strony pozwanej, dla realizowanej przez nią jego inwestycji i wobec tego nie nadaje się do dalszej odsprzedaży. Obecnie towar jest zajęty przez komornika na wniosek strony powodowej.

Za zakup materiału znajdującego się na przechowaniu strony powodowej, strona pozwana obciążyła swojego kontrahenta - Przedsiębiorstwo (...) Spółka z o.o. P..

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Za nietrafne uznał twierdzenia strony pozwanej, co do braku jego zasadności oparte na zarzutach: niedostarczenia jej przez stronę powodową części towarów objętych fakturami złożonymi wraz z pozwem, błędnego zaksięgowania przez stronę powodową dokonanych przez nią wpłat, jak również poczynienia przez strony uzgodnień, co do rozliczenia towarów oddanych przez nią powodowej spółce na przechowanie poprzez ich zwrot.

Co do pierwszego z nich wskazał, że na podstawie oświadczenia złożonego przez pozwaną o uznaniu długu, wszystkie towary objęte spornymi fakturami VAT musiały zostać jej wydane, albo też wykorzystane w ramach realizowanych przez nią inwestycji, gdyż w przeciwnym wypadku takiego oświadczenia by nie złożyła. Zwrócił przy tym uwagę, że M. G., pełniący funkcję jej prezesa zarządu zeznał, że oświadczenie o uznaniu podpisał w pełni świadomie (k. 216), a więc przy znajomości rzeczywistego stanu rzeczy. Niezależnie od tego Sąd podniósł, że skoro bezspornym było, iż umowy sprzedaży tych towarów zostały przez strony zawarte, to kwestia ich wydania kupującemu, nie ma znaczenia dla powstania po jego stronie zobowiązania do zapłaty należnej z tego tytułu ceny, przy jednoczesnym braku warunków uzasadniających wstrzymanie się z jej uregulowaniem. Ponadto, co do należności z faktury VAT nr (...) wskazał, że nie dotyczyła ona towaru, lecz obejmowała należność z tytułu opłaty dystrybucyjnej związanej z fakturą (...), a zatem zarzut braku dostawy materiału nie może jej dotyczyć. Z kolei, co do faktury (...) zwrócił uwagę, że jej korekta została uwzględniona przez stronę powodową, która w jej zakresie cofnęła powództwo w zgodzie z art. 203 § 1 kpc.

Co do drugiego z w/w zarzutów, Sąd Okręgowy uznał, że wbrew twierdzeniom pozwanej, strona powodowa dokonała prawidłowego zaksięgowania dokonanych przez nią płatności na łączną kwotę 52.013,91 zł, tytułem zapłaty za inne towary, aniżeli objęte fakturami złożonymi wraz z pozwem, skoro nastąpiło to zgodnie z treścią zawartą w ramach poleceń przelewu. Niezależnie od tego wskazał na gołosłowność zarzutów pozwanej, odnośnie braku dostarczenia jej towarów, objętych fakturami na poczet, których miały być zrealizowane te płatności, jak również szczegółowo wyjaśnił,

dlatego nawet uwzględnienie jej twierdzeń w tym zakresie nie mogłoby mieć wpływu na zapadłe w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie.

Uznając za bezzasadny zarzut rozliczenia dochodzonej należności, w odniesieniu do towarów zakupionych przez pozwaną za łączną kwotę 107.453,26 zł, Sąd Okręgowy wskazał, że w dniu 10.03.2011 r. strony zawarły jedynie umowę ich przechowania, a zatem nie może ona twierdzić, iż dokonała zwrotu materiałów, skoro towar ten pozostawał jej własnością i był przeznaczony dla jej potrzeb związanych z realizowaną inwestycją. Podkreślił przy tym, że strona pozwana w żaden sposób nie udowodniła, aby zawarła ze stroną powodową umowę o rozwiązaniu umów sprzedaży po upływie okresu przechowania, a wręcz przeciwnie M. G. w zeznaniach przyznał, iż takich ustaleń nie było.

Sąd Okręgowy odniósł się również do zarzutów pozwanej odnośnie nieprawidłowego wypełnienia weksla złożonego wraz z pozwem, zwracając przy tym uwagę, że z chwilą gdy strona pozwana poprzez wniesienie zarzutów spowodowała przejście sporu na stosunek podstawowy, to do niej należało wykazanie, że został on wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową i zawartymi w niej warunkami.

Wskazał również na przyczyny, z jakich uznał za częściowo niewiarygodne zeznania M. G..

W związku cofnięciem powództwa, co do kwoty 217,28 zł, Sąd Okręgowy w tym zakresie powództwo umorzył.

Odnosząc się do zasadności roszczenia obejmującego skapitalizowane odsetki, Sąd uznał je za w pełni uzasadnione, wskazując przy tym, że obliczając je w zakresie wskazanym przez powodową spółkę, dawałoby to sumę przekraczającą dochodzoną z tego tytułu kwotę.

Uznał z kolei, że jedynie na częściowe uwzględnienie zasługiwało żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od całości dochodzonego roszczenia, od dnia 5.05.2011 r., bowiem zgodnie z art. 482 § 2 k.c., strona powodowa mogła domagać się zasądzenia ustawowych odsetek od skapitalizowanych w pozwie odsetek, dopiero od dnia jego wniesienia, tj. od dnia 31.05.2011 r. Z tych też powodów oddalił powództwo, w zakresie żądania zasądzenia odsetek od kwoty 6.379,18 zł, za okres poprzedzający tą datę.

Oddalił również żądanie strony powodowej, co do odsetek liczonych od kwoty 217,28 zł, jako pozbawiony podstaw prawnych.

W pozostałym zakresie, Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparł na art. 100 zd. ostatnie kpc, nakładając na stronę pozwaną obowiązek zapłaty wszystkich kosztów procesu, mając na uwadze, iż strona powodowa uległa jedynie, co do nieznaczej części roszczenia.

W wymaganym terminie strona pozwana wniosła apelację od niniejszego wyroku, zarzucając Sądowi Okręgowemu, że przy jego wydaniu dopuścił się:

- naruszenia przepisów postępowania w sposób mogący mieć wpływ na wynik sprawy, poprzez wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, mimo przedwczesnego wystawienie weksla przez stronę powodową, co miało miejsce w dniu 27.04.2011 r. z wykupem na dzień 4.05.2011 r., pomimo umowy depozytu materiałów do dnia 30.06.2011 r. wraz ze zobowiązaniem do zapłaty;

- naruszenia art. 32 Konstytucji RP i zasady równości stron w postępowaniu cywilnym poprzez niedopuszczenie dowodów mających istotny wpływ na wydany wyrok oraz braku kompletnych zapisów z zeznań strony pozwanej w zakresie uzgodnień, co do zwrotu materiałów;

- naruszenia artykułu 233 k.p.c. poprzez ocenę dowodów z zeznań świadków strony powodowej oraz z dowodów z przesłuchania stron w sposób dowolny, pobieżny, nie mający odniesienia do stanu faktycznych zeznań stron. Dopuszczenie dowodów i ich oceny przez Sąd Okręgowy a następnie pominięcie przy wydawanym wyroku;

- **naruszenia zasady sporności** polegający na dopuszczaniu dowodów z dokumentacji procesowej innej sprawy wytoczonej z jej powództwa przeciwko Przedsiębiorstwu (...) w P. bez uprzedniego zgłaszania tych dowodów przez strony procesu;

- **naruszenia artykułu 227 k.p.c.** poprzez nieuwzględnienie dowodów złożonych w sprawie przez pozwanego, w zarzutach od nakazu zapłaty wydanego w niniejszej sprawie, jako istotnych. Wybiórcze traktowanie dowodów z zeznań świadka strony powodowej i pominięcie faktów zawartych w tych zeznaniach i wskazanych w dokumentach. Pominięcie istotnych faktów zapisanych w dokumentach podpisanych przez strony procesu;

- **naruszenia artykułu 479 k.p.c.** poprzez dopuszczenie zeznań świadka strony powodowej J. J., a w rezultacie uznanie tych zeznań jako wiarygodnych, a zeznań strony pozwanej jako niespójnych z zeznaniami świadka J. J..

Apelujący wskazał, że w wyniku naruszenia wyżej wymienionych przepisów błędnie przyjęto, że doszło do prawidłowej realizacji zawartej pomiędzy stronami umowy w zakresie wydania towarów, prawidłowego księgowania towarów przez stronę powodową w zakresie towarów zafakturowanych, a nie dostarczonych oraz w zakresie trwania umowy przechowania, której termin obowiązywał do 30.06.2011 r. i nie został wypowiedziany. Zwrócił również uwagę, że Sąd Okręgowy błędnie w wyroku podał datę 30.05.2011 r., gdy pozew został złożony w dniu 31.05.2011 r.

Zarzucał również, że w wyniku naruszenia wyżej wymienionych przepisów błędnie przyjęto, że powód dokonał wszelkich starań, w celu dokonania wydania towarów przysługujących pozwanemu lub wydał towary nie będące przedmiotem zamówienia strony pozwanej. Podniósł również, że Sąd Okręgowy pominął kwestię wydania towarów osobom nieupoważnionym, nieznanym powodowi, a z zeznań świadka J. J., który nie potrafił wytłumaczyć tej kwestii nie wyciągnął, żadnych wniosków.

Wskazał ponadto, że Sąd I Instancji pominął kwestie pisemnych uzgodnień stron i nie zakwestionował faktu przedwczesnego złożenia pozwu przez stronę powodową.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zwrot kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym .

Na wypadek nie uwzględnienia tego żądania wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz od strony powodowej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew stawianym w jej ramach zarzutom Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe z poszanowaniem wszystkich reguł postępowania cywilnego, w oparciu o zebrane dowody poczynił w pełni prawidłowe ustalenia faktyczne, które tutejszy Sąd uznaje za własne i przyjmuje za podstawę swojego rozstrzygnięcia, jak również dokonał prawidłowej oceny zasadności roszczeń objętych żądaniem pozwu, wyjaśniając w ramach uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w sposób jasny i wyczerpujący, wszelkie kwestie mające znaczenia dla zapadłego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia.

Przystępując w pierwszym rzędzie do oceny podniesionych przez stronę pozwaną zarzutów naruszenia prawa procesowego, należy wskazać na oczywistą bezzasadność zarzutu, naruszenia przez Sąd Okręgowy zasady równości stron.

Wbrew twierdzeniom apelującej, jak wynika z akt niniejszej sprawy, na rozprawie w dniu 31.01.2012 r. Sąd I instancji dopuścił wszystkie dowody zawnioskowane przez strony, nie naruszając przy tym zasad prekluzji dowodowej

obowiązującej w postępowaniu nakazowym. Z jednej strony były to dowody zgłoszone przez stronę powodową w ramach pozwu oraz odpowiedzi na zarzuty (k:130 – 182), złożonej zgodnie z art. 495 § 3 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym przed jego zmianą, która weszła w życie w dniu 3.05.2012 r., a nie miała zastosowanie w niniejszej sprawie), w terminie tygodniowym od dnia ich doręczenia. Nie budzi przy tym jakiegokolwiek wątpliwości, że potrzeba ich powołania zaistniała dopiero na tym etapie postępowania, gdyż na skutek podniesionych przez stronę pozwaną zarzutów opartych na stosunku podstawowym, proces oparty dotychczas na wekslu przeniósł się na tą płaszczyznę, co wymagała od strony powodowej merytorycznego ustosunkowania się do podniesionych przez stronę przeciwną twierdzeń oraz wskazania dowodów na poparcie swojego stanowiska. Z drugiej strony Sąd dopuścił również dowody zawnioskowane w zarzutach od nakazu zapłaty przez stronę pozwaną. Zwrócić przy tym należy uwagę, że po wydaniu postanowienia dowodowego, a przed zamknięciem rozprawy, żadna ze stron nie zgłosiła dalej idących wniosków dowodowych.

Nie może być uznane za naruszenie zasady równości to, że Sąd Okręgowy wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu. Został on wydany w oparciu o weksel mający wszelkie wymagane prawem wekslowym cechy, a przy tym brak było jakichkolwiek przesłanek do uznania, że został on wypełniony niezgodnie z załączoną również do pozwu deklaracją wekslową strony pozwanej. Kwestie dotyczące prawidłowości jego wypełnienia, na tle łączącego pozwaną spółkę – jako jego wystawcę i stronę powodową – jako remitenta, stosunku podstawowego, dla którego zabezpieczenia został on wystawiony jako weksel in blanco, mają charakter merytoryczny i w oparciu o przeprowadzone z inicjatywy stron postępowanie dowodowe, Sąd Okręgowy dokonał oceny podniesionych w tym zakresie przez apelującą zarzutów.

Wymaga w tym miejscu zwrócenia uwagi, że twierdzenia strony pozwanej, iż strony uzgodniły przesunięcie terminu zapłaty należności przysługujących stronie powodowej, nie znalazł jakiegokolwiek potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Za nieuprawniony należy uznać również zarzut braku kompletnych zapisów zeznań reprezentanta strony pozwanej, złożonych przed Sądem I Instancji.

Zgodnie z brzmieniem art. 160 § 1 k.p.c., strony mogą żądać sprostowania lub uzupełnienia protokołu, nie później jednak jak na następnym posiedzeniu, a jeśli idzie o protokół rozprawy, po której zamknięciu nastąpiło wydanie wyroku, dopóki akta sprawy znajdują się w sądzie. Nie korzystając z tej drogi, strona pozwana nie może zatem w toku postępowania apelacyjnego skutecznie kwestionować zapisów tego protokołu.

Już jedynie na marginesie należy wskazać, że okoliczności, które jakoby nie miały znaleźć odzwierciedlenia w protokole z rozprawy jaka odbyła się w dniu 31.01.2012 r., nie mają jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro dotyczyły braku ustalenia zgodnego stanowiska przez obie strony, co do uwzględnienia w ramach rozliczenia zadłużenia pozwanej, towarów zdeponowanych u strony powodowej. Ponadto wbrew twierdzeniom apelującej, czy to wprost, czy też w sposób pośredni, okoliczności te wynikają z zeznań reprezentanta strony powodowej znajdujących się na k: 216.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, za bezzasadne należało uznać również zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. Powyższy przepis przyznaje Sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli Sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki, z zasadami wiedzy bądź z doświadczeniem życiowym. W realiach analizowanej sprawy powyższe okoliczności nie zaistniały, bowiem Sąd Okręgowy, w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, uwzględniającego zasady rozkładu ciężaru dowodu, ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które znajdowały odzwierciedlenie w całokształcie zaoferowanego przez strony materiału dowodowego. Dokonując oceny tak zebranego materiału dowodowego, nie naruszył reguł swobodnej oceny dowodów, wyznaczonych treścią przepisu art. 233 k.p.c., a w szczególności zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego.

Podzielając stanowisko wyrażone przez Sąd I Instancji odnośnie zasadności roszczeń objętych żądaniem pozwu oraz aprobując w pełnej rozciągłości przytoczoną na jego uzasadnienie argumentację, Sąd Apelacyjny uznaje za zbędne

jej ponowne przytaczanie, skoro podniesione przez apelującą zarzuty w jakimkolwiek stopniu nie podważają ich, a stanowią wyłącznie nieuprawnioną z nimi polemikę, nie znajdującą oparcia, ani w zebranych w sprawie materiale dowodowym, ani też w obowiązującym porządku prawnym.

Wymaga przy tym podkreślenia, że apelujący zarzucając Sądowi szereg uchybień i brak obiektywizmu, pomija milczeniem istotny fakt, że przed wytoczeniem powództwa w piśmie datowanym na 6.04.2011 r., złożyła stronie powodowej oświadczenie o uznaniu długu, w zakresie objętym żądaniem pozwu. Jednocześnie złożyła deklarację, że spłaci powyższe zadłużenie do dnia 30.06.2011 r. Jak wynika z akt niniejszej sprawy, po złożeniu niniejszego oświadczenia, które jest oświadczeniem nie tylko wiedzy, ale i woli, od którego strona pozwana bynajmniej się nie uchylała, nie zaistniały jakiegokolwiek okoliczności (za wyjątkiem zmniejszenia sumy długu objętego uznaniem, w związku korektą faktury o kwotę, co do której strona powodowa cofnęła powództwo), które uzasadniałyby brak spłaty tej należności.

Brak jest również jakichkolwiek dowodów na to, że strona powodowa wyraziła zgodę na propozycją pozwanej, prolongaty terminu spłaty jej zadłużenia.

Za nieuprawniony należy zatem uznać zarzut przedwczesności wystawienia przez stronę powodową weksla, złożonego na uzasadnienie pozwu, skoro niezapłacone przez pozwaną faktury stały się wymagalne w okresie od 31.12.2010 r. do 14.02.2011 r.

Za chybione należy również uznać zarzuty pozwanej odnośnie nieuwzględnienia mocy dowodowej, złożonych przez nią pism skierowanych do strony powodowej. Sąd Okręgowy wyjaśnił motywy zajętego w tym zakresie stanowiska, które należy w pełni podzielić. Niezależnie od tego należy zwrócić uwagę, że wyrażone w nich treści nie mogły w jakimkolwiek stopniu wpłynąć na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, gdyż zawierają wnioski o korektę faktur, które zostały uregulowane przez pozwaną, które nie zostały jednakże uwzględnione przez stronę powodową, gdyż nie widziała ku temu podstaw. Istotnym jest to, że pozwana nie wykazała zasadności żądań w nich skierowanych, ani też nie sformułowała jakichkolwiek roszczeń, które przeciwstawiłaby żądaniu pozwu.

Bezzasadnym jest również zarzut dotyczący dopuszczenia dowodu z zeznań świadka J. J.. Pomijając już kwestię braku zgłoszenia przez stronę pozwaną zarzutu w tym zakresie w trybie art.162 k.p.c. oraz niezrozumiałe przytoczenie, jako podstawy tego zarzutu art. 479 k.p.c., należy wskazać, że zeznania tego świadka, nie miały istotnego znaczenia dla zapadłego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia. Podstawą jego uwzględnienia był weksel złożony wraz deklaracją pozwanego do pozwu, faktury obejmujące swoje specyfikacją towary, za które zapłaty strona powodowa domagała się w ramach niniejszego powództwa, fakt ich przyjęcia i zaksięgowania przez pozwaną bez jakichkolwiek zastrzeżeń, oświadczenie pozwanej o uznaniu długu, jak również w części zeznania jej reprezentanta, w szczególności w zakresie którym potwierdził, że strony nie doszły do porozumienia, co do przejęcia towarów zdeponowanych u strony powodowej na poczet jej zadłużenia.

Za nieuprawniony również należało uznać zarzut naruszenia zasady sporności, którego pozwany upatrywał w dopuszczeniu przez Sąd Okręgowy dowodu z urzędu z dokumentów złożonych do akt innej sprawy.

Po pierwsze należy wskazać, że taka sytuacja w ogóle nie miała miejsca, bowiem Sąd I Instancji w ramach ustaleń faktycznych, wskazał jedynie na okoliczność znaną mu z urzędu, odnoszącą się do obciążenia przez stronę pozwaną (...) Spółki z o.o. w P. płatnością za materiały znajdujące się na przechowaniu o strony powodowej. Jak wynika z brzmienia art. 228 § 2 k.p.c., nie wymagają dowodu znane sądowi z urzędu.

Po drugie należy wskazać, że dokładnie na tą okoliczność zeznania złożył reprezentant pozwanej spółki (...) (k: 216).

Po trzecie okoliczność ta nie ma wpływu na treść rozstrzygnięcia, a jedynie wpływa na ocenę motywów jakie towarzyszą stronie pozwanej, która nie tylko, że nie wypełniła złożonej przez siebie deklaracji zapłaty spornego zadłużenia do 30.06.2011 r., ale obecnie kwestionuje zasadność roszczeń strony powodowej w całości wbrew temu, że sama dochodzi zapłaty za towary od niej zakupione, za które sama nie zapłaciła.

Sąd Okręgowy wyjaśnił również w sposób kompleksowy, a zarazem w pełni trafny, dlaczego należało uznać za niewiarygodne twierdzenia strony pozwanej, co do braku wydania jej przez stronę powodową towarów, za których zapłaty się domaga, jak również dlaczego, nawet gdyby zająć stanowisko przeciwne, nie miałyby to wpływu na treść rozstrzygnięcia, co czyni zbędnym uch ponowne przytaczanie.

W świetle całokształtu powyższych okoliczności stwierdzić należy, że skoro skarżąca nie zdołała wykazać zasadności podnoszonych przez siebie zarzutów, to wyrok Sąd I instancji uznać należało za trafny i odpowiadający wskazanym w jego uzasadnieniu przepisom prawa.

W konsekwencji dokonanej powyżej oceny, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanej jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego wydano stosownie do jego wyniku, zgodnie z żądaniem strony wygrywającej, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 7 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (...).

bp